

Brüsszel, 2016.2.16.
COM(2016) 54 final

**A BIZOTTSÁG JELENTÉSE A TANÁCSNAK, AZ EURÓPAI PARLAMENTNEK ÉS
AZ EURÓPAI GAZDASÁGI ÉS SZOCIÁLIS BIZOTTSÁGNAK**

**a tagállamok és harmadik országok között kötött kormányközi energiaügyi
megállapodásokra vonatkozó információcsere-mechanizmus létrehozásáról szóló
994/2012/EU határozat alkalmazásáról**

1. Bevezetés

A 994/2012/EU határozat (a kormányközi megállapodásokról szóló határozat)¹ 8. cikke előírja a Bizottság számára, hogy a határozat alkalmazásáról jelentést nyújtson be az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak és az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak. E jelentéssel a Bizottság az említett kötelezettségnek kíván eleget tenni, és a határozat felülvizsgálatához kapcsolódó hatásvizsgálathoz csatolt értékelési jelentés eredményein alapul. A felülvizsgálatot előírányozza a 2014 májusi európai energiabiztonsági stratégia² és az energiaunióra vonatkozó, 2015 februárjában elfogadott stratégia³ is, melyek kiemelik, hogy a harmadik országokkal kötött energiaügyi megállapodásoknak teljes mértékben meg kell felelniük az uniós jogszabályoknak. Ugyanezt az elképzelést követve az Európai Tanács 2015. március 19-i következtetéseiben szintén annak biztosítását szorgalmazta, „hogy minden olyan megállapodás, amely külső szállítóktól történő gázbeszerzésre vonatkozik, maradéktalanul megfeleljen az uniós jogszabályoknak, mégpedig az ilyen megállapodások átláthatóságának növelésével és az uniós energiabiztonsági rendelkezéseknek való megfelelésük biztosításával”.

A harmadik országbeli energiaszállítókkal folytatott tárgyalások során gyakran politikai és jogi támogatásra van szükség, amely a tagállamok és a harmadik országok közötti kormányközi megállapodások megkötése révén valósul meg. A kormányközi megállapodásokat általában kétoldalú alapon tárgyalják, és a megállapodások gyakran képezik részletesebb kereskedelmi szerződések alapját. Az EU egyes belső energiapiaci és versenyjogi szabályainak való megfelelés nem mindig szolgálja a harmadik országok energiatermelőinek gazdasági érdekeit. Így a tagállamok adott esetben nyomás alá kerülhetnek, hogy szabályozási engedményeket tegyenek a harmadik országokkal kötött megállapodásaikban. Ezek az engedmények veszélybe sodorják az EU belső energiapiacának zökkenőmentes és megfelelő működését.

E probléma megoldása, valamint a kulcsfontosságú harmadik országokkal fennálló energiaügyi kapcsolatok egységessé tétele érdekében az Európai Tanács 2011. február 4-én arra kérte a tagállamokat, hogy 2012. január 1-jétől kezdve tájékoztassák az Európai Bizottságot a harmadik országokkal kötött összes új és meglévő kétoldalú energiaügyi megállapodásaikról.⁴ A 994/2012/EU határozat (a kormányközi megállapodásokról szóló határozat) 2012. október 25-i elfogadása szintén ezt a törekvést szolgálta azzal, hogy létrehozta a szóban forgó információcsere-t szolgáltató mechanizmust.

A kormányközi megállapodásokról szóló határozat így határozza meg a kormányközi megállapodás fogalmát: „egy vagy több tagállam és egy vagy több harmadik ország között létrejött minden olyan jogilag kötelező erejű megállapodás, amely hatással van a belső energiapiac működésére vagy az Unión belüli energiaellátás biztonságára”. Ebbe a meghatározásba csak az Euratom-Szerződés hatálya alá tartozó ügyekkel kapcsolatos kormányközi megállapodások nem tartoznak bele⁵.

¹ Az Európai Parlament és a Tanács 2012. október 25-i 994/2012/EU határozata a tagállamok és harmadik országok között kötött kormányközi energiaügyi megállapodásokra vonatkozó információcsere-mechanizmus létrehozásáról, HL L 299., 2012.10.27., 13–17. o.

² COM(2014) 330 final.

³ COM(2015) 80 final.

⁴ Ezt a következtetést az Energiaügyi Tanács 2011. február 28-i ülésén megerősítette: „a Bizottság és a tagállamok közötti jobb és gyorsabb információcsere, amelynek része az is, hogy a tagállamok tájékoztatják a Bizottságot a harmadik országokkal kötött új és meglévő kétoldalú energiaügyi megállapodásaikról”.

⁵ Az ilyen kormányközi megállapodásokra az Euratom-Szerződés 103. cikke előzetes eljárást ír elő.

Ez a kormányközi megállapodásokról szóló határozat alkalmazásáról szóló jelentés a határozat 8. cikkének megfelelően az alábbiakat vizsgálja:

- a határozat milyen mértékben mozdítja elő egyrészt a kormányközi megállapodások uniós jognak való megfelelését, másrészt a kormányközi megállapodások tekintetében a tagállamok közötti nagyfokú koordinációt;
- a határozatnak a tagállamok harmadik országokkal folytatott tárgyalásaira gyakorolt hatása;
- a határozat hatályának és a határozatban megállapított eljárásoknak a megfelelése.

A jelentés a határozat 2012. november 17-i hatálybelépése óta történő alkalmazását, valamint az olyan kormányközi megállapodásokra gyakorolt hatását értékeli, amelyekről a tagállamok az említett időpontot megelőzően, illetve azt követően értesítették a Bizottságot. A jelentésben foglalt értékelés a minőségi jogalkotásra vonatkozó iránymutatásban foglalt követelmények teljesülését veszi sorra, amelyek a következők: eredményesség, hatékonyság, koherencia, relevancia és uniós hozzáadott érték. Ezenkívül értékeli, hogy a határozatban meghatározott jelenlegi keret egyszerűsíthető-e.

2. Értékelés

A határozat elfogadása óta a tagállamok 124 kormányközi megállapodásáról értesítették a Bizottságot. Amennyire meg lehet állapítani, a tagállamok eleget tettek az értesítési kötelezettségnek. Ugyanakkor vannak olyan – vagy a határozat 2. cikke szerinti, vagy a nemzetközi közjog szerinti – jogilag nem kötelező erejű megállapodások⁶, amelyekre a jelenlegi határozat nem határoz meg értesítési kötelezettséget. Az ilyen egyezmények adott esetben igen részletes rendelkezéseket tartalmaznak a tárgyukat képező terület (pl. energetikai infrastruktúra-projektek) jogi és technikai kérdéseiről.

A bejelentett 124 kormányközi megállapodás közül:

- körülbelül 60 % vonatkozott energiaügyi együttműködésre (főleg kétoldalú energiaügyi együttműködés uniós tagállamok és harmadik országok széles köre között, egyebek mellett Kuba, Vietnam, Szingapúr, Korea, India és Kína). E megállapodások egyikével szemben sem merült fel kifogás, ezért a Bizottság a továbbiakban nem foglalkozott velük;
- körülbelül 40 % az energiaellátással, illetve az energiahordozók (olaj, gáz vagy villamos energia) behozatalával vagy tranzitjával foglalkozó, vagy a kőolaj- vagy földgázmezőkön folyó kitermelésre vonatkozó szabályokat megállapító megállapodás; energiával kapcsolatos infrastruktúrák, az esetek többségében olaj- vagy gázvezetékek fejlesztésére vonatkozó két- vagy többoldalú megállapodás.

Az utóbbi csoportba tartozó kormányközi megállapodások elemzését követően a Bizottság 17 esetben kétségét fejezte ki az uniós joggal való összeegyeztethetőség tekintetében. Az érintett uniós rendelkezések elsősorban a harmadik energiaügyi csomag (pl.: szétválasztás, harmadik felek hozzáférése, díjmegállapítás, valamint a nemzeti szabályozó hatóság függetlensége) és az uniós versenyjog rendelkezései (a piaci szegmentáció megakadályozása a rendeltetési helyre vonatkozó záradékok révén).

⁶ Például egyetértési megállapodások, szándéknyilatkozatok és politikai nyilatkozatok.

Mindezek alapján a Bizottság az energiaellátással és az energetikai infrastruktúrával foglalkozó, bejelentett megállapodások körülbelül egyharmadát aggályosnak ítélte. 2013-ban a Bizottság levelet küldött az érintett kilenc tagállamnak, melyben felkérte őket, hogy a feltárt összeegyeztethetlenségek feloldása érdekében módosítsák vagy mondják fel a szóban forgó kormányközi megállapodásaikat.

2.1. Eredményesség

A mai napig egyetlen tagállamnak sem sikerült felmondania vagy újratárgyalnia az uniós jognak meg nem felelő kormányközi megállapodásait⁷. Ez annak tudható be, hogy a harmadik országokkal aláírt kormányközi megállapodások nyomán bonyolult jogi helyzet jön létre. Ha egy tagállam olyan kormányközi megállapodást köt, amely a nemzetközi közjog alapján kötelező erejű, és nem tartalmaz felmondásra vagy felfüggesztésre vonatkozó rendelkezést, az jogilag gyakorlatilag lehetetlenné teszi az érintett tagállam számára, hogy a harmadik ország beleegyezése nélkül rövid időn belül, illetve a megállapodás eredetileg megállapított lejárat előtt felmondja a megállapodást. Ugyanez érvényes a kormányközi megállapodás újratárgyalására, melyhez szintén a harmadik ország beleegyezése szükséges. Ez azonban jelentősen korlátozza a Bizottság végrehajtási hatáskörét, még kötelezettségszegési eljárás indítása esetén is.

A Bizottságot egyetlen olyan kormányközi megállapodásról értesítették, amelyet a határozat hatálybalépését követően írtak alá. Ezért jelen pillanatban nem lehet általános következtetéseket levonni azt illetően, hogy a határozat eredményesen biztosítja-e a 2012 után elfogadott kormányközi megállapodások uniós joggal való összeegyeztethetőségét.

A határozat elfogadása óta a Bizottság nem értesült arról, hogy bármely tagállam kormányközi megállapodásra irányuló tárgyalásokat folytatna. Egyértelmű azonban, hogy a tagállamok infrastrukturális és energiahordozó-ellátási kérdésekben kapcsolatban állnak harmadik országokkal. Így a Bizottság nem tudja megítélni a tagállamok és harmadik országok közötti (pl. egyetértési megállapodás, jegyzékváltás vagy szándéknyilatkozatot formájában létrejött) politikai kötelezettségvállalások mértékét.

A fentiek alapján a jelenlegi határozat rendelkezései nem eredményezték azt, hogy az uniós jognak meg nem felelő, már megkötött kormányközi megállapodásokat az uniós jognak megfelelő megállapodások váltották volna fel. Ennek oka a határozatban előírt összeegyeztethetőségi értékelés utólagos jellegének tudható be.

A jelenlegi határozat rendelkezései nem voltak közvetlenül hatással a tagállamok harmadik országokkal folytatott tárgyalásaira sem. A megállapodás ezért jelenlegi formájában nem tekinthető eredményesnek.

2.2. Hatékonyság

A jelenlegi határozat nyomán keletkező költségeket lehetetlen tapasztalati alapon értékelni vagy akár modellezni. Mindazonáltal az, hogy a kormányközi megállapodások uniós joggal való összeegyeztethetőségének értékelése utólag történik, több minőségi jellegű megfontolást tesz szükségessé.

⁷ Meg kell jegyezni, hogy egyes esetekben a kormányközi megállapodás már nem volt alkalmazandó, vagy azért, mert eredetileg megállapított időtartama lejárt, vagy azért, mert a megállapodásban megállapított valamely feltétel nem teljesült időben.

Az uniós jognak megfelelő kormányközi megállapodások és a kétoldalú általános energiaügyi együttműködésre vonatkozó olyan kormányközi megállapodások tekintetében, amelyeknek nincs uniós jogi vonatkozásuk, a határozat nem jelent közvetlen költségeket a tagállamok számára, eltekintve a megállapodások jelenlegi információcsere-mechanizmuson keresztül történő bejelentéshez kapcsolódó adminisztratív költségektől. Ezek az adminisztratív költségek igen korlátozott mértékűek, mivel a megállapodások elektronikus úton feltölthetők, és a tagállamok nem kötelesek fordítást beadni.

Másfelől további közvetlen és közvetett költségek keletkeznek, amennyiben egy megállapodás az utólagos értékelés során az uniós joggal összeegyeztethetetlennek bizonyul. Ide tartoznak a közigazgatási szerveknél jelentkező következő közvetlen költségek: i. a Bizottságnál annak belső döntéshozatalához és az érintett tagállammal/tagállamokkal folytatott kommunikációhoz kapcsolódóan felmerülő adminisztratív költségek, valamint ii. a Bizottságnál és a tagállamnál/tagállamoknál a Bizottság általi további intézkedések, pl. az érintett tagállammal/tagállamokkal folytatott strukturált párbeszéd vagy kötelezettségzegési eljárás kapcsán felmerülő adminisztratív költségek. Ezenkívül a felmondási záradék nélküli megállapodásban érintett tagállamok perköltségek elé is nézhetnek, mivel a megállapodásban részes harmadik ország nemzetközi választott bíróság előtt kártérítést követelhet az adott kormányközi megállapodás teljesítésének elmulasztásáért.

Felmerülhetnek továbbá a nemzeti hatóságokat és az infrastruktúra-projektekben részt vevő vállalkozásokat érintő közvetett költségek. Ezek a költségek az olyan infrastruktúra-projektek leállításához, felfüggesztéséhez vagy késedelméhez kapcsolódnak, amelyek jogi keretét az utólagos értékelés az uniós joggal összeegyeztethetetlennek találta, de ekkor már a fizikai infrastruktúra részben megvalósult és/vagy a költségek már felmerültek.

A jelenlegi rendszer által eddig nyújtott előnyök feltételezhetően azzal magyarázhatók, hogy javulhatott a kormányközi megállapodások uniós joggal való összhangja, ez pedig a megállapodást megkötő felek elvárásainak és annak tudható be, hogy a megállapodást utóbb értékelésnek vetik alá. Az uniós jognak megfelelő kormányközi megállapodások gazdasági előnyei a következők:

- Nagyobb jogbiztonság, ami kedvez a beruházásoknak. Ez különösen igaz az infrastruktúrával kapcsolatos kormányközi megállapodások esetében, melyek célja a jogi és szabályozási biztonság megteremtése a magas szintű beruházással járó projektek számára. A fokozott jogbiztonság különösen akkor fontos, ha több kétoldalú megállapodás vonatkozik egy tranzitmegállapodásra/infrastruktúra-projektre;
- Jól működő belső energiapiac nemzeti szintű fragmentáció nélkül, fokozott versennyel;
- A tagállami ellátásbiztonsági helyzet jobb átláthatósága, ami segíthet elkerülni a felesleges beruházásokat és/vagy infrastrukturális hiányosságokat;
- Fokozott együttműködés a tagállamok között, valamint a tagállamok és a Bizottság között, ami segítheti az EU-t abban, hogy egységes és következetes üzenetet közvetítsen a harmadik országoknak, és ezáltal javítsa az EU alkupozícióját az energiaügyi tárgyalásokon.

Összefoglalva: a határozat kellően hatékonynak tekinthető. A jelenlegi határozathoz kapcsolódó költségek a biztosított viszonylagos előnyök tükrében összességében indokoltnak tekinthetők, mivel a határozat a belső energiapiac működését és integritását védi, és hozzájárul az energiaellátás biztonságához. Ugyanakkor a határozat

hatékonyabb lenne, ha a benne előírt összeegyeztethetőségi értékelésre előzetesen kerülne sor. Ez jelentősen fokozná a jogbiztonságot, valamint a tagállamok és a Bizottság számára egyaránt lehetővé tenné bizonyos költségek elkerülését.

2.3. Koherencia

A határozat összhangban van számos, az EU energiapiacának működését javítani és az EU energiaellátásának biztonságát fokozni hivatott, uniós szinten elfogadott intézkedéssel. Kidolgozására 2012-ben kerül sor, és kiegészíti a földgázellátás biztonságáról szóló, 2010-ben elfogadott rendeletet⁸. A jelenlegi határozat felülvizsgálata továbbá szerepel az energiaunió menetrendjében. Az energiaunió öt egymást kölcsönösen erősítő dimenziójának egyike (energiabiztonság, szolidaritás és bizalom) szintén kiemelten támogatja a kormányközi megállapodásokkal foglalkozó határozat által elérni kívánt célokat.

Összefoglalva: a határozat teljes mértékben összhangban van az energiaunióra vonatkozó keretstratégia hasonló célokat követő más kezdeményezéseivel.

2.4. Relevancia

A jelentős **infrastruktúra-projektek** továbbra is a kormányközi megállapodások formájában megvalósuló állami támogatásoktól függenek, ezért ilyen megállapodásokat az elkövetkező években is kell majd kötni, illetve meg kell újítani.

Ami a gázellátást illeti, 2014-ben a vezetékes gáz aránya a harmadik országokból származó teljes földgázbehozatalon belül elérte a 90 %-ot. Az EU-t a kereskedelmi partnereivel összekötő gázvezetékek többségét az 1970-es évek végén, illetve az 1990-es évek végén állították üzembe. Ami a kőolajellátást illeti, a nyersolajimport 90 %-ának szállítása tengeren történik, és csak 10 %-a érkezik szállítóvezetéseken⁹; utóbbihoz a projektfejlesztőknek kormányközi megállapodásra lehet szüksége. A villamos energia tekintetében azonban merőben más a helyzet: a nettó uniós behozatal aránya a bruttó villamosenergia-termeléshez képest az EU 28 tagállamát véve kevesebb, mint 1 %¹⁰. Mindazonáltal – a nyersolaj esetéhez hasonlóan – néhány elszigetelt villamosenergia-hálózat az EU-ban (nevezetesen a balti tagállamokban) nagymértékben a harmadik országokból kábelen érkező importra támaszkodik¹¹. Csakúgy, mint a földgáz- és a kőolajvezetékek esetében, az összekötő infrastruktúra itt is évtizedekkel ezelőtt létesült. Összefoglalva: vagy egy adott energiahordozó uniós importjának jelentős része (földgáz), vagy egyes uniós tagállamok importjának kritikus hányada (kőolaj, villamos energia) harmadik országokból, fizikai összeköttetéseken keresztül érkezik az EU-ba.

Az infrastrukturális projektek megvalósítása a projektgazdák közötti bonyolult szerződéses megállapodásokon alapul, amelyeket gyakran egy vagy több, a termelő, a tranzit- és a fogadó országok közötti megállapodás egészít ki. A kormányközi megállapodások sokszor hosszú időbeli hatálya miatt azok megújítása és bejelentése hullámokban történik. Ezért az a tény, hogy a Bizottsághoz 2012 óta csak egy kormányközi megállapodásról érkezett értesítés, nem jelenti azt, hogy a jövőben nem jelentenek be újabb kormányközi megállapodásokat.

⁸ A földgázellátás biztonságáról szóló 994/2010/EU rendelet, HL L 295., 2010.11.12., 1. o.

⁹ Számos balti és közép-európai finomítóüzem különböző mértékben az említett régiókat az Oroszországi Föderációban található kitermelési területekkel összekötő Barátság kőolajvezetékre támaszkodik.

¹⁰ Forrás: Az ESTAT éves adatai.

¹¹ Például Horvátország, Litvánia és Lettország a villamos energia több mint 20 %-át importból fedezi.

Ezenkívül nem a bejelentett megállapodások száma a fontos, hanem az általuk támogatott projektek jelentősége és azok uniós joggal való összeegyeztethetősége. A régebbi infrastruktúrákra vonatkozó kormányközi megállapodások megújítása esetében mára az építéssel kapcsolatos kezdeti kockázatok is lecsökkenhettek, ami miatt most annál is inkább fontos lenne elvégezni a kormányközi megállapodások uniós jognak való megfelelésének értékelését.

Az EU importfüggősége várhatóan megmarad vagy akár növekedni is fog a következő két évtizedben¹² (a tüzelőanyagok, a technológia és az egyéb anyagok tekintetében). Habár a következő években csak korlátozott számú új energiahordozó kialakítása várható, az ezeken belül esetlegesen megvalósuló új infrastruktúrák hatással lehetnek az egész európai energiapiacra. Ezért fontos, hogy a szóban forgó infrastruktúrához kapcsolódó kormányközi megállapodások összeegyeztethetőek legyenek az uniós joggal és az EU diverzifikációs politikájával. Ezenkívül az új infrastruktúra-projektek esetében növekszik a kormányközi megállapodásokban jellemzően szereplő kérdések száma. Az energiaellátási útvonalak hosszának növekedésével a megállapodások száma és összetettsége is növekszik, valamint jogi hierarchiájuk is bonyolultabbá válik¹³. A tüzelőanyagok területén a felelősség olyan fontos kérdés, amit csak kormányok szintjén lehet kezelni, és szinte valamennyi hálózati összeköttetést két- vagy többoldalú megállapodások keretében szabályozzák. Az egyre összetettebb jogi rendszer összefüggésében a kormányközi megállapodások továbbra fontosak lesznek, különös tekintettel az EU diverzifikációs politikája keretében megvalósítandó esetleges új energetikai projektek fejlesztése területén.

Az **energiahordozók beszerzésére irányuló kormányközi megállapodások** tekintetében az EU belső piacára kerülő energiahordozók behozatalának módja megváltozott az elmúlt évtizedben. Különösen a földgáz esetében a korábbi hosszú távra szóló, olajárindexen alapuló szerződések helyett ma már a piaci alapú árképzési mechanizmus – pl. elosztóponti árak – a preferált megoldás. Azonban a piaci alapú gázárképzési mechanizmusok felé történő nagyarányú elmozdulás elrejtje az egyes uniós tagállamok közötti különbségeket. Míg a közép- és északnyugat-európai tagállamok helyzete az általános trendet tükrözi, az EU más régióiban – például a balti államokban és Délkelet-Európában – még nem álltak át az elosztóponti árképzésre.

A fentiek alapján a Bizottság véleménye az, hogy a kormányközi megállapodások továbbra is kulcsszerepet fognak játszani az EU energiaágazatán belül. A határozat tehát még mindig releváns, de hozzá kell igazítani az ellátásban és az útvonalakban bekövetkezett változásokhoz.

2.5. Uniós hozzáadott érték

Az energiabiztonság terén a tagállamok helyzete nagyon eltérő. Európa legkevésbé érzékeny területei azok, ahol az ellátás több különböző forrásból/útvonalon biztosítható, és ahol a nagykereskedelmi piac jól működik és kellő likviditással rendelkezik. A legérzékenyebb területeken gyakran nincs meg a megfelelő infrastruktúra, melyre mind a beszerzési források diverzifikálásához, mind a működőképes piac kialakításához szükség van. Likvid piacok csak

¹² https://ec.europa.eu/energy/sites/ener/files/documents/trends_to_2050_update_2013.pdf, 49. o. További információk a határozat felülvizsgálatához kapcsolódó hatásvizsgálat 43. oldalán.

¹³ Például a Déli Gázfolyosó kezdeményezés égisze alatt megvalósuló, Baku és az EU közötti hálózati összekötőhöz akár 20 különböző megállapodás is kapcsolódhat; ezek több mint fele kormányközi megállapodás és „fogadó kormánnyal kötött megállapodás” (azaz kormányok és vállalatok közötti megállapodás).

kevés országban található, azonban éppen ezen országok képviselik az EU összes földgázigényének mintegy 80 %-át.

Az uniós tagállamok e különböző helyzetéből adódik, hogy eltérő alkupozícióval rendelkeznek a harmadik országokkal szemben, és eltér a külső nyomással szembeni kitettségük is. Az energetikai infrastruktúrák és az energiapiacok fokozatos integrálásából és az ebből fakadó, külső szállítóktól való közös függésből következik, hogy az energiával kapcsolatban egy adott tagállam által hozott alapvető politikai döntéseket meg kellene vitatni a szomszédos országokkal. Ugyanez vonatkozik az EU energiapolitikájának külső dimenziójára is. Tekintve, hogy a határozat szabályozza a harmadik országokkal kötött megállapodásokat, illetve mivel a kormányközi megállapodások uniós jognak meg nem felelő rendelkezései negatív hatást gyakorolnak a belső energiapiac működésére, a határozat alapvető szerepet játszik az energiapolitika külső és belső dimenziójának összekapcsolásában.

Ezért a határozat uniós hozzáadott értéke egyértelmű, hiszen javítja az uniós szintű együttműködést és átláthatóságot, és hozzájárul a belső energiapiac működéséhez és az energiaellátás biztonságához.

2.6. Egyszerűsítés

A jelenlegi határozat viszonylag egyszerű információcsere-mechanizmust hoz létre. A legfőbb adminisztratív terhet a tagállamok számára az értesítési eljárás jelenti. A megállapodásokat elektronikus úton fel lehet tölteni, és a tagállamok nem kötelesek fordítást beadni. Egyszerűsítés helyett inkább pontosítást lenne indokolt előírni. A jelenlegi határozat 3. cikke 2013. február 17-ben állapítja meg a meglévő kormányközi megállapodásokról szóló értesítések benyújtási határidejét. Mivel ez a határidő már nem alkalmazható, a rendelkezést úgy lehetne pontosítani, hogy az utólagos értékelésre rendelkezésre álló kilenc hónapos határidő a határozat hatálybalépése után kötött valamennyi új kormányközi megállapodásra vonatkozik.

A jelenlegi határozat csak csekély mértékben egyszerűsíthető. Ugyanakkor pontosítani lehetne a határozat hatálybalépése után kötött kormányközi megállapodások bejelentésére előírt határidőt.

3. Következtetések

E jelentés a Bizottság által a kormányközi megállapodásokról szóló határozat 2012-es hatálybalépése óta szerzett tapasztalatokon és a határozatnak megfelelően a Bizottságnak bejelentett 124 kormányközi megállapodás részletes elemzésén alapul. A Bizottság ezzel a jelentéssel teljesíti az említett határozat 8. cikkében előírt, a határozat értékelésére vonatkozó kötelezettségét.

A határozat jelenlegi formájában nem tekinthető eredményesnek. A jelenlegi rendelkezések (különösen az összeegyeztethetőség ellenőrzésének utólagos jellege miatt) nem eredményezték azt, hogy az uniós jognak meg nem felelő kormányközi megállapodásokat az uniós jognak megfelelő megállapodások váltották volna fel, és nem gyakoroltak közvetlen hatást a tagállamok által harmadik országokkal folytatott tárgyalásokra. A Bizottsághoz továbbá egyetlen kormányközi megállapodástervezet sem érkezett be önkéntes alapon előzetes értékelésre.

Ami a **hatékonyságot**, valamint különösen a költségeket és a költség/haszon arányt illeti, a határozat kellően hatékornak tekinthető. A jelenlegi határozathoz kapcsolódó költségek a biztosított előnyök tükrében összességében indokoltak tekinthetők, mivel a határozat a belső energiapiac működését védi, és hozzájárul az energiaellátás biztonságához. Ugyanakkor a határozat hatékonyabb lenne, ha a benne előírt összeegyeztethetőségi értékelésre előzetesen kerülne sor. Ezzel jelentősen javulna a jogbiztonság, és jelentős költségek lennének elkerülhetők.

A határozat **teljes mértékben összhangban van** a többi uniós kezdeményezéssel és jogi aktussal.

Ami a határozat **relevanciáját** illeti, a kormányközi megállapodások továbbra is kulcsszerepet fognak játszani az EU energiaágazatán belül. A határozat tehát releváns, de hozzá kell igazítani az ellátásban és az útvonalakban bekövetkezett változásokhoz.

A határozat egyértelműen **uniós hozzáadott értékkel** bír, hiszen javítja az uniós szintű együttműködést és átláthatóságot, valamint hozzájárul az energiaellátás biztonságához és a belső energiapiac működéséhez.

Végezetül az **egyszerűsítés** tekintetében az mondható el, hogy pontosítani lehetne a határozat hatálybalépése után kötött kormányközi megállapodások bejelentésére előírt határidőt.

Összességében megállapítható, hogy a határozatban jelenleg előírt eljárások nem teljes mértékben megfelelőek, ezen belül pedig a legfontosabb eljárási kérdés az összeegyeztethetőség értékelésének utólagos jellege.